ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 18. marca 2010 *

Vo veci C-419/08 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 23. septembra 2008,

Trubowest Handel GmbH, so sídlom v Kolíne (Nemecko), v zastúpení: K. Adamantopoulos a E. Petritsi, dikigoroi,

Viktor Makarov, bydliskom v Kolíne, v zastúpení: K. Adamantopoulos a E. Petritsi, dikigoroi,

odvolatelia,

ďalší účastníci konania:

Rada Európskej únie, v zastúpení: J.-P. Hix, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci G. Berrisch a G. Wolf, Rechtsanwälte,

* Jazyk konania: angličtina.

Európska komisia, v zastúpení: N. Khan a H. van Vliet, splnomocnení zástupcovia,

žalované v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu predsedu štvrtej komory, sudcovia R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, G. Arestis (spravodajca) a J. Malenovský,

generálny advokát: P. Mengozzi,
tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. septembra 2009,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 29. októbra 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním sa Trubowest Handel GmbH (ďalej len „Trubowest“) a Viktor Makarov domáhajú zrušenia rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 9. júla 2008, Trubowest Handel a Makarov/Rada a Komisia (T-429/04, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Súd prvého stupňa zamietol ich žalobu o náhradu škody podľa článku 288 ES týkajúcu sa škody, ktorú údajne utrpeli prijatím nariadenia Rady (ES) č. 2320/97 zo 17. novembra 1997, ktorým sa zavádzajú konečné antidampingové clá na dovoz určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo z nelegovanej ocele pôvodom z Maďarska, Poľska, Českej republiky, Rumunska a zo Slovenskej republiky a ktorým sa zrušuje nariadenie Rady (EHS) č. 1189/93 a zastavuje konanie v súvislosti s týmito dovozmi pôvodom z Chorvátskej republiky (Ú. v. ES L 322, s. 1; Mim. vyd. 11/026, s. 329, ďalej len „konečné nariadenie“).

Právny rámec

2 Nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307, ďalej len „CKS“), predstavuje základný predpis Spoločenstva v oblasti cla. Článok 236 tohto nariadenia znie:

„1. Dovozné alebo vývozné clo bude vrátené ak sa zistí, že v čase, kedy bolo zaplatené, nebola suma tohto cla dlžná na základe právnych predpisov, alebo že bola zapísaná do účtovnej evidencie v rozpore s článkom 220, odsek 2.

Dovozné alebo vývozné clo bude odpustené ak sa zistí, že v čase keď toto bolo zapísané do účtovnej evidencie, nebolo dlžné na základe právnych predpisov alebo že bolo zapísané do účtovnej evidencie v rozpore s článkom 220, odsek 2.

Vrátenie alebo odpustenie nebude povolené, ak skutočnosti, ktoré viedli k zaplateniu alebo zapísaniu sumy cla do účtovnej evidencie, ktorá nebola dlžná na základe právnych predpisov, vyplývajú z úmyselného konania dotknutej osoby.

2. Dovozné alebo vývozné clo bude vrátené alebo odpustené na základe žiadosti podanej príslušnému colnému úradu v lehote 3 rokov odo dňa, kedy bola suma tohto cla oznámená dlžníkovi.

Táto lehota bude predĺžená, ak dotknutá osoba preukáže, že nemohla podať žiadosť v stanovenej lehote z dôvodov nepredvídateľných okolností alebo vyššej moci.

Colné orgány vrátia alebo odpustia clo z vlastného podnetu, ak v tejto lehote zistia, že nastala niektorá zo skutočností uvedených v odseku 1, prvý a druhý pododsek.“

3 Ustanovenia upravujúce uplatnenie antidumpingových opatrení Európskym spoločenstvom sú uvedené v nariadení Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 56, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 45, ďalej len „základné nariadenie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu

4 Súd prvého stupňa vyjadril skutkový stav sporu v bodoch 1 až 21 napadnutého rozsudku takto:

„1 Neuverejneným rozhodnutím z 25. novembra 1994 (vec IV/35.304) prijatým najmä na základe článku 14 ods. 3 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, prvého nariadenia implementujúceho články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 13, 1962, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), sa Komisia rozhodla pristúpiť k šetreniu vo veci prípadných protisúťažných postupov týkajúcich sa rúrok z nelegovanej ocele, ktorými by mohol byť porušený článok 53 dohody o Európskom hospodárskom priestore [z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3)], ako aj článok 81 ES.

2 V nadväznosti na toto šetrenie Komisia 20. januára 1999 rozhodla o začatí správneho konania vo veci IV/E-1/35.860-B — Bezšvové oceľové rúry, na základe ktorého prijala 8. decembra 1999 rozhodnutie 2003/382/ES o konaní podľa článku 81 [ES] (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvové oceľové rúry) (Ú. v. ES L 140, 2003, s. 1, ďalej len ‚rozhodnutie o karteli').

3 V súlade s článkom 1 ods. 1 rozhodnutia o karteli osem podnikov, ktorým bolo toto rozhodnutie určené,… porušilo ustanovenia článku 81 ods. 1 [ES] účasťou… na dohode, ktorá stanovila medzi iným rešpektovanie ich príslušných vnútroštátnych trhov štandardných závitových rúr [Oil Country Tubular Goods] a bezšvových [produktovodov »projekt«]'. Článok 1 ods. 2 rozhodnutia o karteli uvádza, že porušovanie trvalo od roku 1990 do roku 1995 v prípade Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. a NKK Corp. Čo sa týka British Steel Ltd,

uvádza sa, že porušovanie trvalo od roku 1990 do februára 1994. Týmto podnikom boli z tohto dôvodu udelené pokuty vo výške od 8,1 do 13,5 milióna eur.

4 Rozhodnutie o karteli bolo uverejnené 8. decembra 1999 v tlačovom oznámení Komisie IP/99/957 a 6. júna 2003 v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

5 Súd prvého stupňa 8. júla 2004 v rozsudku JFE Engineering a i./Komisia (T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb. s. II-2501) na jednej strane zrušil článok 1 ods. 2 rozhodnutia o karteli v rozsahu, v akom Komisia nesprávne konštatovala, že štyri podniky dotknuté uvedeným článkom boli súčasťou kartelu pred 1. januárom 1991 a po 30. júni 1994, a na druhej strane znížil výšku pokuty, ktorú Komisia týmto podnikom uložila.

6 Okrem toho v nadväznosti na sťažnosť podanú 19. júla 1996 výborom na obranu výrobného odvetvia výrobcov bezšvových oceľových rúr Európskej únie Komisia v súlade s nariadením… č. 384/96…, zmeneným a doplneným nariadením Rady (ES) č. 2331/96 z 2. decembra 1996 (Ú. v. ES L 317, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 76), uverejnila 31. augusta 1996 oznámenie o začatí antidumpingového konania týkajúceho sa dovozu určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele pochádzajúcich z Ruska, Českej republiky, Rumunska a zo Slovenska (Ú. v. ES C 253, s. 26).

7 Dňa 29. mája 1997 prijala Komisia nariadenie (ES) č. 981/97, ktorým sa zavádzajú prechodné antidumpingové clá na dovozy určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele pochádzajúcich z Ruska, Českej republiky, Rumunska a zo Slovenskej republiky (Ú. v. ES L 141, s. 36).

8 Dňa 17. novembra 1997 prijala Rada [konečné] rozhodnutie.

9 Dňa 16. júla 2004 Rada prijala nariadenie (ES) č. 1322/2004, ktorým sa mení a dopĺňa konečné nariadenie (Ú. v. EÚ L 246, s. 10). V súlade s článkom 1 tohto nariadenia sa do konečného nariadenia dopĺňa článok 8, podľa ktorého sa od 21. júla 2004 neuplatní článok 1 konečného nariadenia zavádzajúci antidumpingové clá na dovozy, ktorých sa toto nariadenie týka.

10 Trubowest… je nemecká spoločnosť, ktorá do Spoločenstva dováža bezšvové rúry a rúrky pochádzajúce z Ruska. Trubowest, ktorej konateľom je od roku 1997 pán… Makarov, začala tieto výrobky dovážať v januári 1999 a tieto dovozy ukončila v októbri 1999. …

11 Viktor Makarov bol okrem toho od roku 1992 konateľom spoločnosti Truboimpex Handel GmbH (ďalej len ‚Truboimpex'), ktorej obchodná činnosť pozostáva od roku 1996 z dovozu bezšvových rúr a rúrok pochádzajúcich z Ruska do Spoločenstva najmä vo svojom mene.

12 Dňa 15. októbra 1999 Amtsgericht Kleve (Okresný súd v Kleve, Nemecko) vydal v októbri 1999 zatykač proti V. Makarovovi z dôvodu, že bol ‚dôvodne podozrivý z toho, že poskytol daňovým orgánom v Kolíne a Emmerichu v rokoch 1997 až 1999 nepravdivé a neúplné údaje o dôležitých daňových skutočnostiach, čo predstavovalo 36 rozličných porušení, čím si znížil dane, aby získal pre [seba] a iné osoby daňové výhody, čo mu v značnej miere umožnilo vyhnúť sa plateniu dovozných ciel'. Okrem toho je v uvedenom zatykači uvedené, že ‚pri tej príležitosti boli [rúry a rúrky pochádzajúce z Ruska, dovezené spoločnosťami Truboimpex

a Trubowest,] predmetom nepravdivých vyhlásení s cieľom obísť ustanovenia [konečného nariadenia]‘.

13 Na základe tohto zatykača bol V. Makarov od 27. októbra do 12. novembra 1999 vzatý do väzby. Od prepustenia podliehala jeho sloboda opatreniam obmedzujúcim pohyb, na základe ktorých sa musel do 31. januára 2000 trikrát týždenne hlásiť na príslušnom policajnom oddelení a do zahraničia mohol ísť iba s predchádzajúcim súhlasom (ďalej len ‚opatrenia obmedzujúce pohyb‘).

14 Dňa 27. októbra 1999 poslal Hauptzollamt Emmerich (Hlavný colný úrad v Emmerichu, Nemecko), neskôr Hauptzollamt Duisburg (Hlavný colný úrad v Duisburgu, Nemecko), žalobcom dodatočné colné výmery požadujúce zaplatenie antidumpingových ciel z dovozov, ktoré uskutočnili spoločnosti Truboimpex a Trubowest počas obdobia od decembra 1997 do októbra 1999. Nemecké colné orgány sa v podstate domnievali, že v rozpore s pravidlami neboli dovozy odvolateľov zatriedené pod položky kombinovanej nomenklatúry Spoločenstva zahrnujúce bezšvové rúry a rúrky, ktoré sú predmetom konečného nariadenia. Na základe toho boli bankové účty spoločnosti Trubowest a V. Makarova zablokované.

15 Podľa nemeckých colných orgánov boli spoločnosti Truboimpex a Trubowest povinné zaplatiť nezaplatené antidumpingové clá vo výške 1 575 181,86 eura a 729 538,78 eura, čiže v celkovej výške nezaplateného antidumpingového cla 2 304 720,64 eura za obe spoločnosti. Pritom bol V. Makarov ako konateľ spoločností Truboimpex a Trubowest uznaný za zodpovedného za uhradenie celkovej čiastky, ktorú tieto spoločnosti dlhovali.

16 Žalobcovia 16. a 17. novembra 2009 na Hauptzollamt Emmerich spochybnili podľa článku 243 [CKS] a príslušného vnútroštátneho práva dodatočné colné výmery antidumpingových ciel, ktoré boli proti spoločnosti Trubowest a V. Makarovovi vydané. Dňa 15. decembra 2000 podali žalobcovia na Finanzgericht Düsseldorf (Daňový súd v Düsseldorfe, Nemecko) návrh na odklad vykonateľnosti colných výmerov, ktoré boli okamžite vykonateľné. Dňa 30. novembra 2001 Finanzgericht Düsseldorf návrh žalobcov zamietol. Dňa 29. augusta 2003 podali žalobcovia na Hauptzollamt Duisburg návrhy, v ktorých v podstate tvrdili, že colné orgány sa nesprávne domnievali, že ich dovozy spadali do pôsobnosti konečného nariadenia.

17 Dňa 19. júna 2000 Staatsanwaltschaft Kleve (Prokuratúra v Kleve) obvinila V. Makarova z nepravdivých colných vyhlásení týkajúcich sa dovozov spoločností Trubowest a Truboimpex. V tomto obvinení Staatsanwaltschaft Kleve v podstave uviedla, že celková suma 4 376 250,25 nemeckých mariek, čo predstavuje 2 237 541,22 eur, vznikla z dôvodu nezaplatenia cla pochádzajúceho z dovozov spoločností Trubowest a Truboimpex.

18 Dňa 14. novembra 2002 Landgericht Kleve (Krajinský súd v Kleve) prerušil trestné konanie proti Viktorovi Makarovovi dovtedy, než s ním bude ukončené daňové konanie.

19 Dňa 15. decembra 2004 žalobcovia uzavreli s Hauptzollamt Duisburg zmier, ktorý ukončil spor medzi nimi a nemeckými colnými orgánmi.

20 Tento zmier uvádza najmä toto:

‚Preambula

…

Prostredníctvom tohto súhrnu skutočností majú účastníci zmieru záujem definitívne urovnať spor týkajúci sa zákonnosti sporných colných výmerov. Účastníci zmieru pripúšťajú, že tento spoločný súhrn skutočností nerieši spor v súvislosti s otázkou, ktoré oceľové rúry podliehajú a ktoré nepodliehajú antidumpingovému clu.

…

Na základe toho, čo bolo uvedené, sa účastníci dohodli takto:

1. Colné výmery a vyhlásenia o prijatí zodpovednosti… týkajúce sa antidumpingových ciel vo výške 2 304 734,45 eura budú uspokojené zaplatením celkovej čiastky 460 000 eur [konkrétne žalobcami]. Účastníci zmieru sa dohodli, že iba časť sumy z 435 125,21 eur doteraz vybranej Hauptzollamt Duisburg, vo výške 343 644,15 eur, bude odpočítaná zo splatnej sumy 460 000 eur.

…

3. Podpis tohto zmieru bude viesť k okamžitému ukončeniu všetkých exekučných opatrení začatých proti spoločnosti Trubowest a [najmä Viktorovi Makarovovi].

…

5. [Žalobcovia] týmto upúšťajú od uplatňovania nových nárokov proti colnému úradu, napríklad s cieľom získať náhradu škody na základe skutočností opísaných v tomto spoločnom súhrne skutočností. Okrem toho upúšťajú aj od podania iných opravných prostriedkov proti colnému úradu.

Účastníci si však uchovávajú možnosť uplatnenia nárokov tejto povahy voči tretím osobám, najmä žalôb o náhradu škody… proti Komisii a Rade… podľa článku 288 [ES].'

21 Dňa 2. mája 2005 Landgericht Kleve vydal uznesenie (Beschluss), ktorým ukončil v súlade s § 153a Strafprozessordnung-StPO (nemeckého trestného zákonníka) trestné konanie proti V. Makarovovi pod podmienkou, že zaplatí pokutu vo výške 18 000 eur. Landgericht Kleve v uvedenom uznesení uviedol, že sa zohľadnilo, že ‚[Viktor Makarov] prehlasuje, že jeho súhlas [na ukončenie trestného konania] neznamená uznanie viny, ale že ho dáva z procesných a hospodárskych dôvodov'.

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

5 Žalobcovia návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 25. októbra 2004 podali žalobu o náhradu škody podľa článku 288 ES proti Rade a Komisii, ktorou sa domáhali, aby im tieto inštitúcie nahradili škody tak, že zaplatia:

— spoločnosti Trubowest sumu 118 058,46 eura zvýšenú o úroky z omeškania v ročnej výške 8 %; táto suma zodpovedá sume skutočne zaplatenej spoločnosťou Trubowest v dôsledku rôznych colných výmerov antidumpingových ciel vydaných nemeckými colnými orgánmi proti odvolateľom a predstavuje ušlý zisk spoločnosti Trubowest,

— Viktorovi Makarovovi sumu 397 916,91 eura zvýšenú o úroky z omeškania v ročnej výške 8 %, pričom časť vo výške 277 939,37 eura zodpovedá celkovej sume, ktorú V. Makarov skutočne zaplatil v dôsledku niekoľkých colných výmerov antidumpingových ciel, časť vo výške 63 448,54 eura zodpovedá ušlej mzde V. Makarova v spoločnosti Trubowest a časť vo výške 56 529 eur zodpovedá nákladom na advokáta vynaloženým z dôvodu konaní vedených odvolateľmi proti nemeckým colným orgánom,

— spoločnosti Trubowest sumu 128 000 eur ako náhradu za ušlý zisk zvýšenú o úroky z omeškania v ročnej výške 8 %, alebo subsidiárne sumu, ktorá má byť dohodnutá medzi účastníkmi konania po vydaní medzitýmneho rozsudku Súdom prvého stupňa, a

— Viktorovi Makarovovi sumu 150 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, zvýšenú o úroky z omeškania v ročnej výške 8 %.

6 Napadnutým rozsudkom Súd prvého stupňa zamietol všetky dôvody predložené na podporu žaloby o náhradu škody a nariadil, že odvolatelia sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade a Komisii.

7 V bodoch 41 až 74 a 77 až 82 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa odmietol ako neprípustné niektoré body žaloby o náhradu škody z dôvodu, že podľa článku 288 ES nemá právomoc o nich rozhodovať. Pokiaľ ide na jednej strane o návrhy na náhradu škody týkajúce sa súm zaplatených odvolateľmi ako antidumpingové clo, Súd prvého stupňa sa domnieval, že takého návrhy spadajú do výlučnej právomoci vnútroštátnych súdov v súlade s postupmi zavedenými CKS. Pokiaľ ide na druhej strane o návrh na náhradu nákladov na advokáta, Súd prvého stupňa rozhodol, že vrátenie nákladov na advokáta je prvkom sporu vo veci samej medzi odvolateľmi a nemeckými colnými orgánmi, ktorý spadá do výlučnej právomoci vnútroštátnych súdov.

8 V zostávajúcej časti sa Súd prvého stupňa v rámci preskúmania podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva týkajúcej sa existencie priamej príčinnej súvislosti medzi vytýkanou protiprávnosťou a údajne spôsobenou škodou, t. j. ušlého zisku spoločnosti Trubowest, ušlej mzdy V. Makarova, ako aj návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú V. Makarov údajne utrpel, domnieval, že uvedené ujmy nevyplývajú dostatočne priamo z vytýkanej protiprávnosti.

9 Súd prvého stupňa v bode 86 napadnutého rozsudku považoval za vhodné preskúmať na začiatku otázku, či odvolatelia preukázali, že existuje príčinná súvislosť medzi údajným protiprávnym konaním Rady a Komisie a údajnou majetkovou a nemajetkovou ujmou. Súd prvého stupňa v bodoch 98 až 137 napadnutého rozsudku rozhodol, že medzi zavedením antidumpingových ciel konečným nariadením a týmito ujmami nie je dostatočne priama príčinná súvislosť. Za týchto podmienok Súd prvého stupňa nepreskúmal otázku, či je toto nariadenie protiprávne alebo či odvolatelia naozaj utrpeli uvádzané ujmy.

10 Presnejšie, Súd prvého stupňa preskúmal, či existuje dostatočne priama príčinná súvislosť medzi konaním vytýkaným Rade a Komisii a údajnými ujmami tak v prípade, ak by sa konečné nariadenie nevzťahovalo na tovar dovážaný odvolateľmi, ako aj v opačnom prípade. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bode 110 napadnutého rozsudku rozhodol, že v prvom prípade by zodpovednosť Spoločenstva nemohla vzniknúť, keďže uvedené ujmy by boli pripísateľné výlučne nemeckým colným a trestným orgánom, a nie údajne protiprávnemu konaniu Rady a Komisie. V druhom prípade v bode 116 napadnutého rozsudku uviedol, že rozhodujúcou príčinou uvedenej ujmy by bolo iba samotné konanie žalobcov, pretože nezaradili správne svoj dovoz.

11 Súd prvého stupňa nakoniec zamietol návrh odvolateľov týkajúci sa niektorých opatrení na zabezpečenie priebehu konania, keď v bodoch 138 až 141 napadnutého rozsudku uviedol, že nebolo potrebné nariadiť Komisii predložiť na jednej strane dôkazy o tom, ako prispela k vyjednávaniam týkajúcim sa sporu o zaradení dovezeného tovaru odvolateľmi, ktoré viedli k zmieru uzatvorenom medzi odvolateľmi a nemeckými colnými orgánmi, a na druhej strane všetku korešpondenciu, ktorú si vymenila s colnými orgánmi a ruskou vládou.

Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania

12 Odvolatelia navrhujú, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu,

— s konečnou platnosťou rozhodol vo veci samej tak, že vyhovie žalobe o neplatnosť podanej na Súd prvého stupňa a nariadi Rade a Komisii nahradiť trovy konania na prvom stupni, alebo aby subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu na nové konanie vo veci, a

— zaviazal Radu a Komisiu na náhradu trov tohto konania.

13 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie,

— subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu na nové konanie vo veci,

— podsubsidiárne zamietol žalobu o náhradu škody odvolateľov, a

— zaviazal odvolateľov na náhradu trov konania.

14 Komisia navrhuje zamietnuť odvolanie a zaviazať odvolateľov na náhradu trov konania.

O odvolaní

15 Súd prvého stupňa preskúmal podmienku týkajúcu sa priamej príčinnej súvislosti medzi uvádzanou protiprávnosťou a údajnými ujmami odvolateľov iba v časti, ktorá sa týka návrhov, ktoré vyhlásil za prípustné. Prvý odvolací dôvod, ktorý sa týka napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom rozhoduje o uvedenej podmienke, sa teda vzťahuje iba na samotné návrhy. V rámci odvolania je teda vhodné preskúmať najprv druhý odvolací dôvod, ktorý sa týka napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom vyhlasuje za neprípustné niektoré iné návrhy na náhradu škody.

O druhom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

16 Druhým odvolacím dôvodom rozdeleným na dve časti odvolatelia po prvé tvrdia, že Súd prvého stupňa porušil článok 288 druhý odsek ES a dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia tým, že v bodoch 41 až 74, 77 až 82 a 138 až 141 napadnutého rozsudku rozhodol, že vzhľadom na výnimočné okolnosti veci samej, v ktorej sú vnútroštátne opravné prostriedky vyčerpané z dôvodu uzatvorenia zmieru, nemá právomoc rozhodnúť o ich návrhoch o náhradu škody týkajúcich sa súm rovnajúcich sa sumám zaplateným ako antidumpingové clo, ako aj nákladov na advokáta vynaložených z dôvodu konaní vedených odvolateľmi proti nemeckým colným orgánom. Po druhé odvolatelia tvrdia, že v bode 68 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa skreslil skutkové okolnosti a dôkazy tým, že rozhodol, že odvolatelia neposkytli ani najmenší dôkaz na podoprenie svojich tvrdení, podľa ktorých jednak Spoločenstvo a ruské orgány a jednak trestné stíhanie nemeckých orgánov zohrali významnú úlohu pri rozhodnutí o uzatvorení zmieru.

17 Rada a Komisia sa domnievajú, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že keďže antidumpingové clá sú vyberané vnútroštátnymi colnými orgánmi, podľa ustálenej judikatúry majú len vnútroštátne súdy právomoc nariadiť vrátenie protiprávne vybratých ciel na základe ustanovení predpisov Spoločenstva, ktoré boli neskôr vyhlásené za neplatné. Súdy Spoločenstva teda nemajú právomoc nariadiť takéto vrátenie alebo náhradu nákladov na advokáta, ktoré vznikli v rámci vnútroštátnych konaní týkajúcich sa týchto ciel. Okrem toho zmier uzatvorený medzi odvolateľmi a nemeckými colnými orgánmi nemôže založiť súdom Spoločenstva právomoc, ktorá neexistovala pred uvedeným zmierom. Právomoc týchto súdov ako taká pokrýva iba škodu, ktorá ide nad rámec vrátenia protiprávne vybratého cla.

18 Rada navyše tvrdí, že časti tohto dôvodu sú neprípustné. Prvá časť totiž neuvádza presný opis právnych úvah, ktoré sú základom tvrdenia, že odvolatelia neuzatvorili zmier s nemeckými colnými orgánmi dobrovoľne. Pokiaľ ide o druhú časť, odvolatelia presne neuviedli skutočnosti, ktoré boli Súdom prvého stupňa skreslené, a nepreukázali nesprávnu analýzu, ktorá ho viedla k tomuto skresleniu.

19 Komisia okrem toho tvrdí, že odvolanie nespochybňuje dôvodnosť analýzy vykonanej Súdom prvého stupňa v bodoch 61 až 66 napadnutého rozsudku, podľa ktorej mohli odvolatelia napadnúť zákonnosť konečného nariadenia v rámci vnútroštátneho konania, v ktorom mohol byť podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, a týmto spôsobom mohli získať to, že Súdny dvor prípadne vyhlási uvedené nariadenie za neplatné. Komisia sa domnieva, že je nezlučiteľné so skutkovými a právnymi okolnosťami tvrdiť, že napriek zmieru, ktorý odvolatelia uzatvorili s nemeckými colnými orgánmi, „nikdy neupustili od svojho práva na náhradu škody“ a prijali tento zmier „bez toho, aby bola dotknutá protiprávnosť [konečného] nariadenia“. Okrem toho údajná úloha inštitúcií a tlak trestného stíhania voči jednému

z odvolateľov nemá žiadnu súvislosť s dôvodnosťou posúdenia Súdu prvého stupňa, podľa ktorého tento súd nemá právomoc rozhodovať o niektorých bodoch návrhu.

Posúdenie Súdnym dvorom

20 V prvej časti svojho druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia po prvé tvrdia, že dva body návrhu, v súvislosti s ktorými Súd prvého stupňa vyhlásil, že nemá právomoc o nich rozhodovať, sa týkajú súm, ktoré sú súčasťou čiastky, ktorú zaplatili na základe zmieru uzatvoreného s nemeckými colnými orgánmi napriek uplatňovanej protiprávnosti konečného nariadenia. Aj keď odvolatelia vo svojom odvolaní presne neuvádzajú, že ide o antidumpingové clá, ktoré zaplatili týmto nemeckým orgánom, je potrebné uviesť, že Súd prvého stupňa v bode 46 napadnutého rozsudku konštatoval, že dotknuté sumy zodpovedajú sumám, ktoré odvolatelia z tohto dôvodu zaplatili, a v bode 47 uvedeného rozsudku rozhodol, že ich návrhy sú v tejto súvislosti návrhmi na vrátenie uvedených ciel zaplatených údajne neoprávnene, čo odvolatelia vo svojom odvolaní nespochybnili.

21 Okrem toho odvolatelia tvrdia, že aj po uzatvorení zmieru naďalej trvá vážna ujma vyplývajúca z existencie konečného nariadenia, ktorú považujú za protiprávnu a na základe ktorej vzniká zodpovednosť Spoločenstva, ktorá musí byť napravená podľa článku 288 druhého odseku ES.

22 Súd prvého stupňa v bode 63 napadnutého rozsudku rozhodol, že zmier uzatvorený medzi nemeckými colnými orgánmi a odvolateľmi nie je takej povahy, aby mu priznal právomoc rozhodnúť o návrhoch o náhrade škody odvolateľov týkajúcich sa zaplatených antidumpingových ciel. Následne v bode 67 tohto rozsudku konštatoval, že odvolatelia sami uznali, že v rámci vnútroštátnych konaní, ktoré začali, mali k dispozícii účinné opravné prostriedky, ktoré im umožňovali napadnúť zaplatenie

antidumpungových ciel uplatnením protiprávnosti konečného nariadenia, ale že uzatvorením zmieru tieto konania ukončili.

23 V tejto súvislosti treba najprv pripomenúť, že iba vnútroštátne súdy majú právomoc konať a rozhodovať o žalobe o vrátenie neoprávnene vybratých súm vnútroštátnym orgánom na základe právnej úpravy Spoločenstva, ktorá bola neskôr vyhlásená za neplatnú (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. mája 1989, Roquette frères/Komisia, 20/88, Zb. s. 1553, bod 14; z 13. marca 1992, Vreugdenhil/Komisia, C-282/90, Zb. s. I-1937, bod 12, a z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Zb. s. I-7723, bod 68).

24 Ak sa jednotlivec cíti postihnutý uplatnením antidumpingového nariadenia, ktoré považuje za protiprávne, v tomto ohľade disponuje možnosťou napadnúť platnosť nariadenia uplatneného vnútroštátnymi colnými orgánmi na príslušnom vnútroštátnom súde. Tento súd môže, alebo dokonca musí podať na Súdny dvor otázku o platnosti dotknutého nariadenia v súlade s podmienkami článku 234 ES.

25 Rovnako je potrebné pripomenúť, že je úlohou vnútroštátnych orgánov vyvodiť vo svojom právnom poriadku dôsledky z určenia neplatnosti, čo má za následok, že antidumpingové clo zaplatené podľa dotknutého nariadenia nie je v zmysle článku 236 ods. 1 CKS zákonne dlžné a musí byť v zásade colnými orgánmi vrátené v súlade s týmto ustanovením, ak sú splnené podmienky, ktoré sa na takéto vrátenie vzťahujú, vrátane tej, ktorá je upravená v odseku 2 tohto článku (pozri rozsudok Ikea Wholesale, už citovaný, bod 67).

26 Následne, napriek zmieru uzatvorenému vo veci samej medzi odvolateľmi a nemeckými colnými orgánmi právna úprava Spoločenstva predpokladá, že návrh na vrátenie neoprávnene vyplateného antidumpingového cla patrí do právomoci dotknutých

vnútroštátnych súdov. Tento zmier súdom Spoločenstva nemôže založiť právomoc, ktorá neexistovala pred uvedeným zmierom.

27 V prvej časti tohto dôvodu odvolatelia po druhé kritizujú napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa vyhlásil, že nemá právomoc rozhodovať o ich návrhu na náhradu škody týkajúcom sa nákladov na advokáta vynaložených v súvislosti s konaniami vedenými na vnútroštátnej úrovni. Nepredložili žiadnu vlastnú argumentáciu, ktorá by vyvrátila vedľajšiu povahu uvedených nákladov vo vzťahu k vnútroštátnemu sporu. Z judikatúry správne citovanej Súdom prvého stupňa v bode 78 napadnutého rozsudku teda vyplýva, že otázka vrátenia nákladov vzniknutých v rámci vnútroštátneho konania, ktorá je vedľajšou otázkou vo vzťahu k sporu, ktorý viedol k tomuto konaniu, spadá do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu.

28 Je preto potrebné konštatovať, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že nemá právomoc rozhodovať o dotknutých bodoch návrhu, takže prvá časť druhého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

29 Druhou časťou tohto odvolacieho dôvodu, ktorý sa týka zmieru v spore na vnútroštátnej úrovni, odvolatelia tvrdia, že Súd prvého stupňa skreslil skutkové okolnosti a dôkazy, ktoré mu boli predložené, tým, že v bode 68 napadnutého rozsudku rozhodol, že odvolatelia neposkytli dôkazy na podopretie svojich tvrdení, podľa ktorých jednak Spoločenstvo a ruské orgány a jednak trestné stíhanie nemeckých orgánov zohrali úlohu pri rozhodnutí o uzatvorení zmieru. Rovnako tvrdia, že Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, keď v bodoch 138 až 141 napadnutého rozsudku zamietol nariadiť Komisii, aby predložila na jednej strane dôkazy o tom, ako prispela k vyjednávaniam týkajúcim sa sporu o zaradení tovaru dovezeného odvolateľmi, ktoré viedli k uvedenému zmieru, a na druhej strane všetku korešpondenciu, ktorú si vymenila s nemeckými colnými orgánmi a ruskou vládou. Tieto dôkazy, ktoré sa týkajú konania

inštitúcií Spoločenstva, môžu byť podľa odvolateľov relevantné v rámci konania založeného na základe článku 288 druhého odseku ES.

30 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry z článku 225 ES a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora vyplýva, že len Súd prvého stupňa má právomoc jednak zistiť skutkový stav, okrem prípadu, keby vecná nesprávnosť jeho zistení vyplývala z dokumentov v spise, ktoré mu boli predložené, a jednak tento skutkový stav posúdiť. Pokiaľ Súd prvého stupňa zistil alebo posúdil skutkový stav, Súdny dvor má na základe článku 225 ES právomoc preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového stavu a právnych následkov, ktoré z neho Súd prvého stupňa vyvodil (pozri najmä rozsudky zo 6. apríla 2006, General Motors/Komisia, C-551/03 P, Zb. s. I-3173, bod 51; z 22. mája 2008, Evonik Degussa/Komisia, C-266/06 P, bod 72; z 18. decembra 2008, Coop de France bétail et viande/Komisia, C-101/07 P a C-110/07 P, Zb. s. I-10193, bod 58, ako aj z 3. septembra 2009, Moser Baer India/Rada, C-535/06 P, Zb. s. I-7051, bod 31).

31 Súdny dvor teda nemá právomoc zisťovať skutkový stav a v zásade ani skúmať dôkazy, ktoré Súd prvého stupňa uznal na preukázanie tohto skutkového stavu. Pokiaľ totiž boli tieto dôkazy riadne získané a boli rešpektované všeobecné právne zásady a procesné pravidlá uplatniteľné v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazných prostriedkov, prislúcha samotnému Súdu prvého stupňa posúdiť hodnotu, ktorú treba priznať jemu predloženým dôkazom. Toto posúdenie teda nepredstavuje, s výnimkou prípadu nesprávneho posúdenia týchto dôkazov, právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom (pozri najmä rozsudky General Motors/Komisia, už citovaný, bod 52; Evonik Degussa/Komisia, už citovaný, bod 73; Coop de France bétail et viande/Komisia, už citovaný, bod 59; ako aj Moser Baer India/Rada, už citovaný, bod 32).

32 Okrem toho je opodstatnené pripomenúť, že nesprávne posúdenie skutkového stavu musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov (pozri najmä rozsudky General Motors/Komisia, už citovaný, bod 54; Evonik Degussa/Komisia, už citovaný, bod 74; Coop de

France bétail et viande/Komisia, už citovaný, bod 60; ako aj Moser Baer India/Rada, už citovaný, bod 33).

33 Pokiaľ ide v prejednávanej veci o výhradu týkajúcu sa dôkazu predloženého odvolateľmi v súvislosti s podmienkami, za ktorých účastníci uzatvorili dotknutý zmier, uvádzané skreslenie skutkového stavu nie je v odvolaní presne a jasne preukázané. Odvolatelia okrem toho nepreukázali, že skutočnosť, že Komisia by bola povinná predložiť požadované dokumenty, by mohla mať vplyv na právne následky, ktoré v bodoch 139 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa vyvodil v tom zmysle, že Súd prvého stupňa nemá právomoc rozhodnúť o návrhoch na náhradu škody týkajúcich sa antidumpingového cla a nákladov na advokáta, ktoré vznikli v súvislosti s konaniami na vnútroštátnej úrovni.

34 Je preto potrebné konštatovať, že odvolatelia týmto spôsobom smerujú k preskúmaniu skutkového stavu vykonanému Súdom prvého stupňa, na ktoré nemá Súdny dvor v odvolacom konaní právomoc, takže táto výhrada sa musí odmietnuť ako neprípustná.

35 Z toho vyplýva, že druhý odvolací dôvod sa musí zamietnuť v plnom rozsahu ako čiastočne nedôvodný a čiastočne neprípustný.

O prvom dôvode

36 Odvolatelia tvrdia, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri svojom výklade a uplatnení článku 288 druhého odseku ES, pokiaľ ide o podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva. Týmto dôvodom, ktorý

sa skladá z dvoch častí, odvolatelia Súdu prvého stupňa vytýkajú na jednej strane to, že nehľadal protiprávne konanie, ktoré mohlo spôsobiť ujmu, osobitne, že nepreskúmal vytýkané protiprávne konanie v jeho právnom kontexte a v kontexte posúdenia príčinnej súvislosti, a na druhej strane to, že rozhodol, že sa príčinná súvislosť existujúca medzi konaním vytýkaným inštitúciám Spoločenstva a rôznymi prvkami údajnej ujmy nemôže považovať za dostatočne priamu.

O prvej časti

— Argumentácia účastníkov konania

37 Odvolatelia tvrdia, že počas preskúmania príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a údajnou ujmou musia byť tieto skutočnosti predtým, ako sa rozhodne, že neexistuje takáto dostatočne priama príčinná súvislosť medzi nimi alebo že bola takáto súvislosť prerušená, nejakým spôsobom preskúmané. Inými slovami, zatiaľ čo podľa odvolateľov v rámci mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva skutočnosť, keď je najprv preskúmaná protiprávnosť alebo údajná ujma, nepredpokladá preskúmanie iných podmienok tejto zodpovednosti, pri prvotnom preskúmavaní príčinnej súvislosti sa predpokladá, že obe ďalšie podmienky boli nejakým spôsobom zohľadnené.

38 Rada tvrdí, že tvrdenie, podľa ktorého je Súd prvého stupňa povinný „nejakým spôsobom… zohľadniť obe ďalšie podmienky“ alebo „preskúmať právny rámec príčinnej súvislosti a osobitne protiprávne konanie“, je bezdôvodné. Postup Súdu prvého

stupňa, ktorý pozostáva z analýzy príčinnej súvislosti, pri ktorej sa nahliada na údajne protiprávny akt a údajnú ujmu ako na skutočnosť, je bežný. Súd prvého stupňa nie je povinný preskúmavať podmienky zodpovednosti inštitúcie v určitom poradí, a ak jedna z troch podmienok nie je splnená, návrh na náhradu škody musí byť zamietnutý bez toho, aby bolo potrebné preskúmavať ostatné podmienky.

39 Podľa Komisie žiadne pravidlo nebráni Súdu prvého stupňa preskúmavať podmienku týkajúcu sa príčinnej súvislosti bez toho, aby sa vyjadril k otázke údajnej protiprávnosti konečného nariadenia. Aj keď naozaj môže byť pravda, že „príčinná súvislosť neexistuje iba sama o sebe“, odvolanie vôbec nezohľadňuje skutočnosť, že príčinná súvislosť nie je určená ani protiprávnym konaním, ani utrpenou ujmou, ale otázkou, či vytýkané konanie spôsobilo údajnú ujmu.

— Posúdenie Súdnym dvorom

40 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora z článku 288 druhého odseku ES vyplýva, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva a nárok na náhradu spôsobenej škody sú podmienené súčasným splnením niekoľkých podmienok, a to protiprávnosťou konania vytýkaného inštitúciám, existenciou škody a existenciou príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a uvádzanou škodou (pozri najmä rozsudky z 29. septembra 1982, Oleifici Mediterranei/EHS, 26/81, Zb. s. 3057, bod 16; z 15. septembra 1994, KYDEP/Rada a Komisia, C-146/91, Zb. s. I-4199, bod 19, ako aj z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, Zb. s. I-6513, bod 106).

41 Keďže všetky tri podmienky zodpovednosti podľa článku 288 druhého odseku ES musia byť splnené kumulatívne, skutočnosť, že jedna z nich splnená nie je, stačí na zamietnutie žaloby o náhradu škody (rozsudok z 9. septembra 1999, Lucaccioni/Komisia, C-257/98 P, Zb. s. I-5251, bod 14).

42 Okrem toho neexistuje žiadna povinnosť preskúmať podmienky zodpovednosti inštitúcie v určitom poradí (pozri v tomto zmysle rozsudok Lucaccioni/Komisia, už citovaný, bod 13).

43 Vzhľadom na zamietnutie druhého odvolacieho dôvodu sa tento odvolací dôvod týka iba návrhov na náhradu škody týkajúcich sa na jednej strane majetkovej ujmy, ktorá pozostáva z ušlého zisku spoločnosti Trubowest oceneného na 128 000 eur a ušlej mzdy Viktora Makarova ocenenej na 63 448,54 eura, a na druhej strane nemajetkovej ujmy, ktorú údajne V. Makarov utrpel, ocenenej na 150 000 eur.

44 Súd prvého stupňa v bode 134 napadnutého rozsudku vyvodil záver, že bez ohľadu na to, či dovozy vykonávané spoločnosťou Trubowest patria pod pôsobnosť konečného nariadenia alebo nie, a či sa odvolatelia dopustili alebo nedopustili nesprávneho zaradenia, príčinná súvislosť, ktorá existuje medzi protiprávnym konaním vytýkaným Rade a Komisii a údajnou ujmou, sa nemôže kvalifikovať ako dostatočne priama.

45 Odvolatelia na pojednávaní zdôraznili, že Súd prvého stupňa nepreskúmal právnu udalosť, ktorá spôsobila škodu. Podľa nich otázka príčinnosti môže byť zodpovedaná iba v rámci dôkladného preskúmania právneho kontextu sporného aktu, t. j. konečného nariadenia, ktoré považujú za protiprávne.

46 Rada a Komisia sa domnievajú, že neexistuje žiadna povinnosť Súdu prvého stupňa vyjadriť sa k vytýkanej protiprávnosti pred preskúmaním existencie príčinnej súvislosti medzi touto protiprávnosťou a údajnou ujmou.

47 Generálny advokát v bode 68 svojich návrhov uviedol, že odvolatelia nevysvetlili, aký by malo preskúmanie konania vytýkaného inštitúciám vykonané Súdom prvého stupňa vplyv na posúdenie podmienky týkajúcej sa príčinnej súvislosti vykonané v napadnutom rozsudku. Súd prvého stupňa mohol pri preskúmavaní príčinnej súvislosti vychádzať z predpokladu, že, ako to tvrdia odvolatelia, vytýkaný akt je skutočne protiprávny a ujma skutočne existuje (pozri analogicky rozsudok Lucaccioni/Komisia, už citovaný, body 12, 15 a 16, ako aj uznesenie z 12. apríla 2005, DLD Trading Company Import-Export/Rada, C-80/04 P, bod 50).

48 Podmienka týkajúca sa príčinnej súvislosti je nezávislá od podmienky týkajúcej sa protiprávnosti aktu dotknutého v rámci žaloby o náhradu škody na základe článku 288 druhého odseku ES. V prejednávanej veci preto otázka, či zavedenie antidumpingového cla konečným nariadením bolo protiprávne, nemá vplyv na preskúmanie podmienky týkajúcej sa príčinnej súvislosti.

49 Súd prvého stupňa sa preto správne domnieval, že môže preskúmať najprv otázku príčinnej súvislosti medzi konaním vytýkaným Rade a Komisii a údajnou ujmou.

50 Z toho vyplýva, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

O druhej časti

— Argumentácia účastníkov konania

51 Odvolatelia tvrdia, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že príčinná súvislosť existujúca medzi protiprávnym konaním inštitúcií Spoločenstva a údajnou ujmou sa nemôže považovať za dostatočne priamu v rozsahu, v akom je založená na dvoch hypotetických scenároch, ktoré predstavujú nepodložené tvrdenia. Súd prvého stupňa nezohľadnil skutočnosť, že odvolatelia sa domáhali náhrady škody spôsobenej zavedením protiprávnych ciel. Nesprávne zohľadnil hypotetické pochybenia v zaradení dovezeného tovaru, ktoré neboli overené a údajne predstavovali chybu nemeckých orgánov alebo odvolateľov. Odvolatelia tvrdia, že Súd prvého stupňa nesprávne uplatnil podmienku príčinnej súvislosti, keď preskúmaval existenciu prerušenia príčinnej súvislosti bez predchádzajúceho posúdenia existencie takejto priamej súvislosti medzi protiprávnym konaním a údajnou ujmou.

52 Rada a Komisia tvrdia, že tým, že nikdy nebolo presvedčivo dokázané, že rúry a rúrky, pre ktoré nemecké colné orgány zaviedli antidumpingové clá na základe konečného nariadenia, patria do pôsobnosti uvedeného nariadenia, Súd prvého stupňa posudzoval príčinnú súvislosť na základe dvoch hypotéz.

— Posúdenie Súdnym dvorom

53 Zo zásad spoločných pre právne poriadky členských štátov, na ktoré odkazuje článok 288 druhý odsek ES, nemožno vyvodzovať existenciu povinnosti Spoločenstva napraviť akýkoľvek, dokonca aj vzdialený, škodlivý následok konania jeho orgánov

(pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. októbra 1979, Dumortier a i./Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Zb. s. 3091, bod 21, ako aj z 30. januára 1992, Finsider a i./Komisia, C-363/88 a C-364/88, Zb. s. I-359, bod 25). Podmienka týkajúca sa príčinnej súvislosti požadovaná článkom 288 druhým odsekom ES totiž predpokladá existenciu dostatočne priamej súvislosti medzi konaním inštitúcií a škodou (pozri v tomto zmysle rozsudok Dumortier a i./Rada, už citovaný, bod 21).

54 Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa odvolanie môže podľa článku 225 ES a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora opierať iba o dôvody týkajúce sa porušenia právnych pravidiel, a nie posúdenia skutkového stavu (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 1. októbra 1991, Vidrányi/Komisia, C-283/90 P, Zb. s. I-4339, bod 12, a uznesenie zo 17. septembra 1996, San Marco/Komisia, C-19/95 P, Zb. s. I-4435, bod 39).

55 Odvolatelia nevysvetľujú, ako sa údajná protiprávnosť konečného nariadenia môže vzťahovať na existenciu dostatočne priamej súvislosti medzi údajne utrpenou ujmou a údajným protiprávnym konaním. Zákonnosť tohto nariadenia totiž nemá žiadny vzťah k platnosti posúdenia skutkových hypotéz uskutočneného Súdom prvého stupňa, ktoré ho viedli k záveru, že príčinná súvislosť bola prerušená.

56 Odvolatelia okrem toho tvrdia, že Súd prvého stupňa sa v bode 134 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že príčinná súvislosť existujúca medzi protiprávnym konaním inštitúcií a údajnou ujmou sa nemôže považovať za dostatočne priamu.

57 Z napadnutého rozsudku vyplýva, že Súd prvého stupňa vopred všeobecne nepreskúmal otázku, či by sa údajná škoda stala bez protiprávneho konania inštitúcií. Odôvodnenie toho rozsudku sa sústreďuje na otázku prerušenia príčinnej súvislosti medzi týmito dvoma prvkami. V bodoch 112 a 113 uvedeného rozsudku Súd prvého stupňa v rámci prvej hypotézy zastával názor, že posúdenie existencie príčinnej súvislosti nezávisí na otázke, či by sa udalosti pri neexistencii protiprávneho aktu vyvíjali inak. Aj podľa judikatúry citovanej v bodoch 99 a 102 napadnutého rozsudku musí údajná ujma vyplývať z vytýkaného konania dostatočne priamo a bez toho, aby bola príčinná súvislosť prerušená.

58 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že existencia príčinnej súvislosti v zmysle článku 288 druhého odseku ES sa pripustí iba vtedy, ak existuje priama súvislosť medzi protiprávnym konaním dotknutých inštitúcií a údajnou škodou.

59 Je potrebné, aby uvedená škoda bola vytýkaným konaním inštitúcií skutočne zapríčinená. Tento prístup potvrdzuje ustálená judikatúra uvádzaná v bode 53 tohto rozsudku, podľa ktorej aj v prípade, že inštitúcie prípadne prispeli k ujme, ktorej náhrada sa požaduje, uvedené prispenie môže byť veľmi vzdialené z dôvodu zodpovednosti iných osôb, prípadne odvolateľov.

60 Po prvé Súd prvého stupňa správne zastával názor, že keby sa konečné nariadenie na odvolateľmi dovezené tovary nevzťahovalo a odvolatelia by sa teda nedopustili chyby pri zaradení tovaru, bolo by potrebné konštatovať, že ujma uvádzaná odvolateľmi by bola pripísateľná iba nemeckým colným orgánom, keďže tieto orgány uložili na

uvedené tovary antidumpingové clo, zatiaľ čo sa na ne pôsobnosť konečného nariadenia nevzťahovala.

61 Súd prvého stupňa po druhé oprávnene zastával názor, že keby sa konečné nariadenie na odvolateľmi dovezené tovary vzťahovalo, a odvolatelia by teda v dôsledku toho nezaradili tieto tovary správne, bolo by potrebné konštatovať, že rozhodujúcou príčinou údajnej ujmy bolo ich vlastné konanie, a nie údajné protiprávne konanie Rady a Komisie. Pokiaľ ide o túto hypotézu, Súd prvého stupňa rovnako správne v bodoch 100 a 101 napadnutého rozsudku uviedol, že je potrebné overiť, či poškodená osoba, ktorá riskuje, že bude musieť znášať škodu sama, vynaložila ako uvedomelá osoba náležitú starostlivosť, aby zabránila ujme alebo obmedzila jej rozsah. Príčinná súvislosť môže byť prerušená nedbanlivosťou poškodenej osoby, keďže jej konanie môže byť rozhodujúcou príčinou ujmy.

62 Odvolatelia tvrdia, že Súd prvého stupňa nezohľadnil skutočnosť, že sa domáhali náhrady škody, ktorú utrpeli zavedením protiprávnych ciel, a zameral sa na hypotetické pochybenia pri zaradení dovezeného tovaru. Podľa odvolateľov nie je dôležité, či tieto tovary spadajú do pôsobnosti konečného nariadenia. Sumy, ktoré boli zaplatené ako antidumpingové clo a ktoré sú príjmom nemeckým colných orgánov v súlade so zmierom, ktorý uzatvorili s odvolateľmi, znamenajú, že toto clo bolo dlžné na základe nariadenia, o ktorého protiprávnosti sa rozhoduje.

63 Súd prvého stupňa v rámci preskúmania údajnej ujmy, ktorá priamo alebo nepriamo vyplynula zo zavedenia antidumpingového cla konečným nariadením, nikde neodkazuje na zákonnú alebo protiprávnu povahu nariadenia. Pokiaľ totiž ide o otázku, či zavedenie uvedeného cla konečným nariadením priamo spôsobilo ujmu, ktorú odvolatelia údajne utrpeli, Súd prvého stupňa vykonal posúdenie ich situácie v dvoch

rôznych skutkových situáciách, ktoré pokrývajú všetky predstaviteľné možnosti. Posúdenie každej situácie viedlo v rovnakému záveru.

64 V dôsledku toho odvolatelia nepreukázali, že sa Súd prvého stupňa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že neexistuje dostatočne priama príčinná súvislosť medzi konaním vytýkaným inštitúciám a škodou, ktorej sa domáhajú.

65 Za týchto podmienok je potrebné prvý odvolací dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

66 Z toho vyplýva, že odvolanie musí byť zamietnuté v celom rozsahu.

O trovách

67 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 118 tohto istého rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada a Komisia navrhli zaviazať Trubowest a Viktora Makarova na náhradu trov konania a títo nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ich na náhradu trov tohto konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Spoločnosť Trubowest Handel GmbH a Viktor Makarov sú povinní nahradiť trovy konania.

Podpisy